

မြောင်းမြမောင်ကို မှိုက်တွင်းနက်သူ

အခန်း (၁)

ဝပုဏ်တွဲ နက်သ

မေးမြန်းကြ
ရက်

ဒီးပွမ်းပင်တက်ကြမ်း ထိုသူများ ဒီးပွမ်း
သယုကြသည်ကို ထိုသူတို့ကဲ့သို့ မသိနား
မလည်သူများက အဟုတ်ကြီး ဆင်ကာ
မိုက်ခဲခြင်းကို ခွဲစွမ်းသတ္တိရှိသည်ဟု ယူ
ဆ၍ ထင်ရာလို လုပ်ကြလေသည်။
အထူးသဖြင့် လူငယ် လူရွယ် တို့မှာ
မိုက်ခဲခြင်းကို ခွဲစွမ်းသတ္တိရှိ သည်
ထင်တတ်ကြ၏။ သို့နှင့် သွန်သင်
ဆုံးမမှု မရှိသော လူငယ်များမှာ
သတ္တိကို အလွဲသုံးစားမှု ပြုလုပ်
လေ့ရှိကြ၍ ဘဝ တသက်တာ
နစ်နာကြလေသည်။
ပြန်မာရာဇဝင်တွင် ဘုရင့်
နောင်သည် လက်ရွေးစင်
ဝပ် သည်တော် များ ကို
ရွေးရာ၌လက်သည့်ကြား
အပ်မိုက်ပြီး မနွံ မကြောက်
မတွန့်မတုန်သူများကိုသာ ရွေးခဲ့စဉ်
က ဖိုလ်အမည်ခံသူတဦးအား လက်သည်ကြားကိုအပ်
ဖြင့်တိုးပြီး စစ်ဆေးလေရာ နွံ့တွန့်ခွံ့ သွား၍ အပယ်ခံ
ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ အပယ်ခံရသည့်အတွက် များစွာအဓွတ်
ရကာ သူသည် သတ္တိရှိကြောင်း အများစွာတွင် လုပ်မြဲ
လေတော့၏။ ပြီးမှ သူသည် ခါးတွင် ထိုးထားသော
ခါးဖြင့် မိမိ၏ဝမ်းမိုက်ကို၌ ဘုရားထွတ်၏အထွတ်
လာပြီးနောက် ထိုသူသည် ထိုနေရာ၌ပင် အသက်ဆုံး

ခြင်းနှင့် ခွဲစွမ်းသတ္တိ မရှိသော တခြားမိုက်
ဒီး သူတို့က လူအချို့သည် မိုက်ခြင်းနှင့်
ထိုမိုက်ခြင်းအပေါ် (ဝါ) မသိ၍ ရောနှောပြီး

မိုက်မဲခြင်းနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိခြင်းမှာ တခြားစီဖြစ်လေသည် ။ သို့ရာတွင် လူအချို့သည် မိုက်ခြင်းနှင့်ရဲစွမ်းသတ္တိကို ခွဲခြားမှုမရှိဘဲ (ဝါ) မသိ၍ ရောပြွမ်းပြီး ချီးမွမ်းပစ်တတ်ကြ၏။ ထိုသူများ ချီးမွမ်းသမှုပြုကြသည်ကို ထိုသူတို့ကဲ့သို့ မသိနားမလည်သူများက အဟုတ်ကြီးထင်ကာ မိုက်မဲခြင်းကို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသည် ဟု ယူဆ၍ ထင်ရာစိုင်းလုပ်ကြလေသည် ။

အထူးသဖြင့် လူငယ် လူရွယ်တို့ မှာ မိုက်မဲခြင်းကို ရဲစွမ်းသတ္တိရှိသည် ထင်တတ်ကြ၏။ သို့နှင့် သွန်သင်ဆုံးမမှုမရှိသော လူငယ်များမှာ သတ္တိကို အလွဲသုံးစားမှုပြုလုပ်လေ့ရှိကြ၍ ၁၀ တစ်သက်တာ နစ်နာကြရလေသည် ။

မြန်မာရာဇဝင်တွင် ဘုရင့်နောင်သည် လက်ရွေးစင်စစ်သည်တော်များကို ရွေးရာ၌ လက်သည်းကြားအပ်စိုက်ပြီး မရွံ့မကြောက်မတွန့်မတုန်သူများကိုသာ ရွေးခဲ့စဉ်က ဗိုလ်အမည်ခံသူတစ်ဦးအား လက်သည်းကြားကို အပ်ဖြင့်ထိုးပြီးစစ်ဆေးလေရာ ရှုံ့တွန့်မဲ့ရွံ့သွား၍ အပယ်ခံရ၏။

ထိုကဲ့သို့ အပယ်ခံရသည့်အတွက် များစွာအရှက်ရကာ သူသည် သတ္တိ ရှိကြောင်း အများရှေ့တွင် လုပ်ပြလေတော့၏။ ပြပုံမှာ သူသည် ခါးတွင် ထိုးထားသော ဓားဖြင့်မိမိ၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုခွဲပြီး အူကိုဆွဲထုတ်၏။ အူထွက် လာပြီးနောက် ထိုသူသည် ထိုနေရာ၌ပင် အသက်ပျောက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင့်နောင်က သေသူအားကြည့်ပြီး အများရှေ့တွင် စကားတစ်ခွန်း မြွက်ကြွားလေသည် ။

“ဒီလူ သတ္တိတော့မရှိဘူး၊ တော်တော်တော့ မိုက်သည် ” ဟူ၏။

သတ္တိဟူသည် မှာ အကျိုးအကြောင်းတွေးခေါ်ပြီး မိမိ၏ စွန့်စားချက်
သည် မိမိအတွက်သော်လည်းကောင်း၊သူတစ်ပါးအတွက်သော်လည်း
ကောင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အတွက်သော်လည်းကောင်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းရမည်
သာ ဖြစ်၏။

ဥပမာ စစ်သားသည် တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေးတိုက်ခြင်း၊ ရဲ
တစ်ဦး၊ ထောင်မှူးတစ်ဦးသည် ထွက်ပြေးသောတရားခံ လူဆိုးအကျဉ်း
သားအား အသက်စွန့်ဖမ်းဆီးခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ မိုက်မဲခြင်းမှာ
အရက်မူးပြီး ညဈေးတန်းရှိဆိုင်များကို ဝင်ရိုက်ဖျက်ဆီးပြီး ရဲသားကိုပင်
ခုခံတိုက်ခိုက်နေခြင်းသည် မိုက်မဲခြင်းသာဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်ရာ သတ္တိရှိခြင်းမှာ ရာဇဝင်အဆက်ဆက် ပြောမကုန်ချီးမွမ်းမ
ကုန်သော ကိစ္စဖြစ်သကဲ့သို့ မိုက်မဲခြင်းတစ်ခုမှာ လည်း အများက ကဲ့ရဲ့
သဂြိုဟ် ရယ်စရာပြောမဆုံးဖြစ်ရတတ်၏။ သတ္တိရှိသူ အကျိုးရှိသကဲ့သို့
မိုက်မဲသူ၏ နစ်နာချက်မှာ လည်း ပြောမဆုံးအောင်ဖြစ်ရတတ်လေသ
ည် ။

ထို့အပြင် မည်သည့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတွင် မဆို မှန်ကန်သော
ဇွဲသတ္တိ ရိုးသားမှုလိုအပ်လေသည် ။ တစ်ခုခုချို့ယွင်းက
တိုးတက်ကြီးပွားသင့်သလောက် မကြီးပွားတော့ပေ။

ရွှေမောင် - ထောင်မှူးပေါက်စအား ဇွဲရှိသည် ၊ သတ္တိရှိသည် ၊ ရိုး
သားမှုလည်း ရှိသည် ဟု အတူလုပ်နေကြသော အထက်အောက်အရာရှိ
များ သိကြသကဲ့သို့ ရွှေမောင်မိုက်ကန်းပုံကိုလည်း ပြောမဆုံး အော့နှလုံး
နာကြသောကိစ္စများ စွာရှိခဲ့၏။ များ စွာသော မိုက်တွင်းနက်ပုံများ အန
က် ယခုတိုင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ မမေ့ကြသေးသော
အဖြစ်အပျက်များမှာ ပြောမဆုံးရှိကြ၏။

ရွှေမောင်မိုက်မဲခဲ့သော အလုပ်မျိုးသည် မြန်မာပြည် ထောင်ရာဇဝင် တွင် ရှေးကလည်း မရှိ၊ နောက်လည်း ရှိချင်မှ ရှိပေမည်။ ရွှေမောင်ထက် မိုက်သူပေါ်လာလျှင်တော့ မပြောတတ်။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်ကဲ့သို့ မိုက် မဲသူတစ်ဦးတလေပေါ်လာရန် အကြောင်းမှာ လုံးဝမရှိတော့ပြီဟု တော့ လူတိုင်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြပေလိမ့်မည်။

(၂)

ဂျပန်ခေတ်ထောင်သည် အုတ်ရိုးလေးဘက်ရှိသော ရိုးရိုးထောင်ပင် ဖြစ်၏။ အုတ်ရိုးလေးဘက်ရှိသော ထောင်များမှာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်၊ ဂျပန် ခေတ်နှင့် ယခုခေတ်ရှိကြသော အများ မြင်ရသည့် ထောင်ပါပေ။ သို့ရာ တွင် အုတ်ရိုးကြီးများ တူစေကာမူ ဂျပန်ခေတ်ထောင်အုတ်ရိုးအတွင်း၌ ဖြစ်နေကြသောကိစ္စများမှာ ရှေးခေတ်နှင့်လည်း မတူ၊ ယခုခေတ်မူနှင့် လည်း ကွဲခဲ့လေ၏။

ဂျပန်ခေတ်ထောင်သည် ထောင်မှူးထောင်ပိုင်မှ အစ အကျဉ်းသား အဆုံး အလွန်ရယ်စရာကောင်းလှပေသည် ။ ထိုမျှသာမကသေး ထောင် ပိုင်ဝန်ထက်ကြီးသော အကျဉ်းထောင်အုပ်ချုပ်ရေး ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် အချို့တို့ ပင် ရယ်စရာကောင်းသောသူများ အနက် ပါဝင်ကြလေသည် ။

ဂျပန်ခေတ်သည် တကယ်ပင် ဘုရားစူး အထူးရယ်စရာကောင်း၏။ အပြင်လောက ဆင်းရဲသားနင်းပြား၏ တဲခေါင်မိုးတွင် ကြေးခုတင်မှ ခြင်ထောင်တိုင်ဖောက်ထွက်လျက် အိပ်ကြနေကြသည် ကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ ၏။ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ မင်းစိုးရာဇာ၏ အိမ်မှ နောက်ဖေးသွားရာတွင် သုံးသော ကြွေရေသုတ်နောက်ဖေးအိုးမှာ တောရွာအလှူပွဲ၌ ဟင်းချိုလို က်ပွဲဇလုံအဖြစ် အသုံးတော်ခံလျက်လည်း တွေ့ရခဲ့၏။

နာရီမျိုးစုံကို တောင်းနှင့်ထမ်းရောင်းသူတစ်ဦးထံမှ ခုံတင်နာရီ၊ တိုင်ကပ်နာရီတစ်လုံးဝယ်သူအား လက်ပတ်နာရီသေးသေးတစ်လုံး အဆစ်တောင်း၍ ရောင်းသူက သဘောကောင်းကောင်း နှင့် ပေးလိုက်သည် ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ။

“ဂျပန်ခေတ်ထောင်”

ရွှေမောင်သည် ထောင်တစ်ထောင်၌ ဂျပန်ခေတ်တွင် အမှုတော်ထမ်းရ၏။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ထောင်မှူးကို ကြံကြံဖန်ဖန် ထောင်အုပ်ဟု ခေါ်လေသည်။ ။ ထောင်ပိုင်ကိုမူ ထောင်ချုပ်ဟု ခေါ်သတည်း။ အနှိထောင်ချုပ်မင်းသည် ရှေးခေတ်က ထောင်မှူးကြီးမျှသာဖြစ်လေသည်။ ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ဗမာတန်ခိုးနှင့် နှစ်ဆတိုး၍ ရာထူးရှင်ဖြစ်နေတော့၏။ ရွှေမောင်ငတိသည် ဂျပန်ခေတ် ထောင်ချုပ်(ဝါ) ထောင်ပိုင်ကြီးအား အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ထောင်မှူးကြီးဘဝဖြင့် လဘော်သရေလုပ်နေသည်ကို တွေ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် ဂျပန်ခေတ်ထောင်ချုပ်ဖြစ်လာသောအခါ အလုပ်တွင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်နိုင်လှသည် ကိုတွေ့ရ၍ အထူးအံ့ဩသွားလေသည်။ ။ မအံ့ဩလျှင်လည်း နေနိုင်ရိုးလား။

သူသည် ထောင်တစ်ထောင်မှ ပြောင်းလာသော လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထောင်အုပ်ရွှေမောင်အား ခြေမဦးမှ အစ ကြည့်တက်သွားလိုက်ရာ နဖူးရောက်မှ ပင် ဆုံးလေတော့သည်။ ။ ရွှေမောင်က ကိုယ့်ဆရာ ဤမျှနှင့် တော်လိုက်သည် ကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဟိုဘက်လှည့်ကုန်းဦးဟု မခိုင်းသည် ကိုပင် တော်သေးသည် ဟု သဘောပိုက်ခဲ့ရ၏။

“ကဲ...ငါ့လူ ၁၊ ၂၊ ၃ လို့ မင်းကြိုက်သလိုအော်။ သုံးဆိုရင် ငါ့ကိုဝင်ထိုး။ ငါကတော့ ထိုးပြီးသားပဲ။ အခု ငါထောင်မှူး မဟုတ်ဘူး

နော်။ သတိထားပြီးထိုးကွ”

ရွှေမောင်သည် သုံးလှမ်းကွာလောက်က လက်သီးကိုပြင်နေ၏။ အကျဉ်းသားသည် ကြောင်တောင်တောင်လုပ်နေတော့သည်။ ။ ရွှေမောင်က အကျဉ်းသားလက်ထဲသို့ တုတ်ပေးသော်လည်း မယူ၍ လက်သီးပွဲလုပ်ရ၏။

“သခင်...ကျွန်တော်တို့ အော်ပေးမယ်။ သူအော်ပြီး သူဝင်ရိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အပြင်က အကျဉ်းသားဝါဒါများ အော်ကြ၏။ သို့နှင့် ရွှေမောင်အရူးက ပြန်အော်လိုက်သည် မှာ ...

“ဟော...ငါကတော့ ထိုးပြီးသားပဲ။ ဘယ်သူအော်အော်”

တစ်၊ နှစ်၊ သုံးကို မည်သူကအော်ပေးမှန်းပင်မသိပေ။ ရွှေမောင်ပြေးထိုးရာ အကျဉ်းသားက လက်တစ်ဖက်နှင့်ကာတော့သည်။ ။ မကာ၍လည်း မဖြစ်။ ရွှေမောင်က တကယ်ထိုးနေ၏။ အကျဉ်းသားသည် လက်နှစ်ဖက်နှင့် လက်ဝှေ့ပညာမပါဘဲ ကာကွယ်၏။

သို့နှင့် ရွှေမောင်က ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့်ပစ်သွင်းရာ ဖင်ထိုင်လဲတော့၏။ ။ သူသည် ကုန်းထပြီး ထိုးရန်ပြေးလာသည်။ ။ ရွှေမောင်က ဘေးသို့ တစ်လှမ်းရှောင်ပြီး အရှိုက်ကိုထိုးလိုက်သဖြင့် သူသည် လက်ကာပြတော့၏။ သို့နှင့်...

“ဟေ့...တံခါးဖွင့်၊ လုပ်ကြဦး”

ဟု အပြင်သို့ ရွှေမောင်ကအော်ပြောလိုက်မှ အားလုံးဝင်လာကာ အတော်နှိပ်ယူကြမှ သူသည် အသက်ကိုဟီးခနဲ ရှူနိုင်ရှာသည်။ ။

“ကဲ...ဘယ်နှယ်လဲ ကိုယ့်လူ။ ဆက်ဦးမလား”

“ဟာ...တော်ပြီ...တော်ပြီ”

အကျဉ်းသားနှင့် ဝါဒါများ တဝါးဝါးဖြစ်နေကြသည်။

“တော်ပြီက အရေးမကြီးဘူး။ မင်း...အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

ရွှေမောင်က အကျဉ်းသားအား အကြွင်းမဲ့ လက်နက်ချခိုင်း၏။

“လုပ်...လုပ်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း တော့ မတတ်ပါဘူး”

“အေး...ဒီလိုပြောပါ။ မတတ်ရင် တစ်လသင်သင် အရေးမကြီးဘူး။ လုပ်တာပဲနဲ့”

ရွှေမောင်က အလုပ်အတွက်စိတ်ချရပြီဟု ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မင်း...ငါ့ကို ဒေါသထားဦးမလား။ ထားမယ်ဆိုမဖြစ်ဘူး။ ဒီနေရာမယ် အပြီးရှင်းမှ ဖြစ်မယ်။ ငါမင်းကို အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်ဘူး။ တရားသဖြင့် လုပ်တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျေနပ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

အကျဉ်းသားများ သည် တဝါးဝါးရယ်ကုန်ကြ၏။

ဤသတင်းသည် တစ်မှ ဟုတ်ချင်း ထောင်မှူးကြီးထံ ရောက်သွားရာ ထောင်မှူးကြီးက...

“မင်းလောက်မိုက်တဲ့ အကောင် ဘယ်မှာ ရှိပါ့မလဲကွာ။ ငါမိုက်တုန်းက တစ်ဖက်သားမှာ ဓား မပါဘူး။ ငါကထိုးတော့ ဟိုအကောင်သေ၊ နောက်တစ်ရွာလုံးက ငါ့ကိုဝိုင်းရိုက်၊ သေတဲ့ လူက သေသာသေတယ်။ ငါ့လောက်ကိုမနာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဥစ္စာက အဓိပ္ပာယ်ရှိသေးတယ်။ မင်းဥစ္စာက အကျဉ်းသားသေလည်း မင်းမသက်သာဘူး။ မင်းသေရင်လ

ည်း တို့ က ဒီလိုမသာမျိုး လိုက်မပို့ပါဘူး။ ထီး...”

ဟု အော်လွှတ်လိုက်ရာ ရွှေမောင်သည် မဲ့ရွဲ့ပြီးထွက်သွားလေသည် ။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ အကျဉ်းသားများအား တဟားဟားရယ်ပြီး ထောင်မှူးကြီးကပြောနေသည် ဆို၏။

“မင်းတို့ အကျဉ်းသားတွေက မိုက်ပြတော့လည်း ဒီလိုထောင်မှူးမျိုး ကလည်း ပေါ်လာရတာပေါ့ကွာ”

ဟု ဖြေလေ၍ အကျဉ်းသားရော၊ လခစားများ ပါ ရယ်မဆုံးရှိကြသ ည် ဆိုသတည်း။

(၃)

ရွှေမောင် ထောင်မှူးလူမိုက်သည် ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းသားကို တုတ်ပေးရိုက်သူ၊ အကျဉ်းသားလေးဦးအား အစောင့်မရှိဘဲ မြို့ထဲလွှတ် သူအဖြစ် အတော်ထင်ရှားနေတော့သည် ။ အကျဉ်းသားလူထုတို့ သည် ရွှေမောင်အပေါ်တွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံရဲကြ၏။

‘စည်းကမ်းသေဝပ်မှုဆိုတာ အိမ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ထောင်ဖြစ်ဖြစ် ရှိရမယ်။ ဘီလူးစည်း လူ့စည်းရှိရမယ်’ ဟု ရွှေမောင်၏ ဝါဒကို တချို့အကျဉ်းသားများက ရွှေမောင် ပါဝါပြနေသည် ဟု ပြောကြ ၏။ သို့ရာတွင် စည်းကမ်းကိုဖောက်သူကားမရှိပေ။

အကျဉ်းသားများ တို့ သည် ရွှေမောင်၏ ရုံးခန်းအလုပ်ရုံတွင် တရုန်း ရုန်းနှင့် ရှိကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါ အလုပ်ပါးက တောပြောတောင်ပြော တဝါးဝါးနှင့် စည်ကားလှပေသည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ငယ်ရွယ်သူဖြစ် ၍ လည်း မေတ္တာထားကြဟန်ရှိကြ၏။ အကျဉ်းသားများမှာ ရွှေမောင်နှ

င့် ရွယ်တူနည်း၍ အသက်ကြီးသူက များကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရွှေမောင်သည် မှား၏။ သို့ရာတွင် ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့်နေကြလေသည်။

အကျဉ်းထောင်ထုံးစံအရ ထောင်တွင်း၌ အိုးစုတ်ခွက်စုတ်ဖြင့် ရရာ ဟင်းလျာများကို ချက်ပြုတ်စားတတ်ကြ၏။ ဤကဲ့သို့ချက်စားသည် မှာ ထောင်တွင်း၌ အပြစ်တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင်က အလုပ်ရုံတွင် ပျော်ပျော်လုပ်၍ ပျော်ပျော်စားရန် ခွင့်ပြု၏။

အမှန်မှာ ရွှေမောင်သည် ထောင်ဥပဒေကို မလိုက်နာသူသာဖြစ်သည်။ ထောင်မှူးလူမိုက်မှာ အဘယ်မှာ လျှင် ဥပဒေကိုလှေ့နံ့စားထစ်လိုက်ပါမည်နည်း။ လှေ့နံ့စားထစ်လုပ်သူမှာ လူလိမ္မာအလုပ်သာဖြစ်၍ ရွှေမောင်ကမလုပ်တတ်။ သို့နှင့် လူမိုက်ဟူသောဘွဲ့ထူးကို မိဘဆရာသမားများက ပေးထားကြသည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေမောင်က ချက်စရာပြုတ်စရာကို ကိုယ်တိုင်ရှာပေးပြီး အိုးစုတ်ခွက်စုတ်နှင့်ချက်ကာ အကျဉ်းသားများ နှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်တုတ်နေတတ်၍ တစ်ပါးသော သခင်ထောင်မှူးများက ရွှေမောင်အား ‘ဘယ်တုန်းက ငတ်နေမှန်းမှ မသိဘဲ။ ထောင်မှူးဈေးဖျက်တဲ့ အကောင်’ ဟု မေးငေါ့ကြကုန်၏။

ထိုသူများ တိုးတိုးပြောသကဲ့သို့ ရွှေမောင်ကလည်း အကျဉ်းသားများရှေ့တွင် တိုးတိုးပြောရပြန်သည်။ ‘ကျွန်တော့်ကိုမွေးတဲ့ အမေက ခင်ဗျားတို့ ကိုမွေးပစ်ခဲ့တဲ့ အမေလူမက မွေးတာဗျ။ ဟိုလူတွေက သူတို့အမေဟာ နတ်သမီးလားမှ မသိဘဲ။ ပြောကြပါစေ’ ဟု ရွှေမောင်ပြောနေ၍ အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးဖြစ်နေကြလေသည်။

ရွှေမောင်နှင့် အကျဉ်းသား ရိုးရိုးမိုက်သူများမှာ အလွန်တည့်၏။ လေ

ပေးဖြောင့်၏။ ရွှေမောင်မကြိုက်သည် မှာ ရိုးသားစွာပြောရရင်ဟု အစချီလာသော နိုင်ငံရေးလိုလို၊ သူခိုးလိုလို ဆောင့်ကြွားကြွားလူများ သာဖြစ်လေသည် ။ ထိုကဲ့သို့သူများကို ရွှေမောင်က ‘နေပါဦးဗျ အခုပြော တာက ရိုးသားစွာဆိုတော့ နောက်နောက်က ခင်ဗျား မရိုးမသားလုပ် လာလို့ ဒီတစ်ခါတော့ အမှန်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလား’ ဟု မေးတတ် ၍ ဘုကျကုန်တော့သည် ။

ဗမာစကားမှာ ရိုးသားသည် ဆိုသောစကားကို မိမိအတွက်မိမိသုံး၍ ဘာအဓိပ္ပာယ်မျှမရှိ။ တစ်ပါးသူက မိမိအတွက် ဂုဏ်တင်ပြောမှ တန်ဖိုး ရှိ၏။ ဤမျှလွယ်ကူသောစကားကိုပင် ကမောက်ကမလုပ်ပစ်ကြ၍ ရွှေ မောင်သည် သူတို့ အပေါ် အလိုလို အသည်းနာနေဟန်ရှိလေသည် ။

လာပြန်ချေသေး၏။ တစ်ဦးသောအကျဉ်းသားက ‘ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆိုလို့ ရှိရင်’ ဟု ဟေးလားဝါးလားလုပ်ပြန်သည် ။ ဗမာစကားကို အဆ န်းလည်း ထွင်တတ်ကြပေသည် ။ အဆန်းထွင်သည် ကို အပြစ်မပြောလို ပါ။ ဗမာစကားတွင် ဝေါဟာရကြွယ်လာသည် မှာ တန်ဖိုးရှိ၏။ ကျွန် တော့်အနေဆိုသောအဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ကျွန်တော့်ဆန္ဒဖြင့် ကျွန်တော်ပြောချ င်တာက’ ဟု ရိုးရိုးနှင့် ပြောနိုင်လေသည် ။

လူငယ်က လူကြီးကို ‘ကျွန်တော်ပြောလိုတာက ဒီလိုပါ’ ဟု ပြောက နားဝင်ဆန့်၏။ တစ်ဖက်သားနားထောင်၍ ကောင်း၏။ ယခုခေတ်တွင် အထူးသဖြင့် ကျောင်းသားက ဆရာကိုလည်းကောင်း၊ သားသမီးများက မိဘကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆိုလို့ ရှိရင်’ ဟု ပြောသံကြားရ သည် မှာ ရွှေမောင်က ရိုးရိုးသားသားနှင့်မဟုတ်ဘဲ ဆန်းဆန်းပြားပြား မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပြောရလျှင် အမှန်ပင် သောက်မြင်ကပ်သောဟူ၏။

သို့နှင့် အကျဉ်းသားခေတ်မီသူက ‘ကျွန်တော့်အနေနှင့်ပြောရလျှင်’

ဟု အစချီလာလျှင် ‘မင်းအနေနဲ့ ဓားပြတိုက်၊ လူသတ်ပြန်ပေးလုပ်လာတာ မကျေနပ်လို့ ဘာများ မင်းအနေနဲ့ လုပ်ချင်ပြန်သလဲ’ ဟု နားကြားပြင်းကပ်၍ ပြောလိုက်ရာ ရွှေမောင်အား လူမိုက်ဘွဲ့ကို နှစ်ထပ်ကွမ်းပေးလိုက်ကြပြန်သည်။ ။

ထောင်တွင်း၌ လည်းကောင်း၊ အပြင်လောက၌ လည်းကောင်း တကယ့်နိုင်ငံရေးသမားတွေ ရှိကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ တို့ သည် ထောင်တွင်း၌ ဖြစ်စေ၊ ထောင်အပြင်၌ ဖြစ်စေ တိုက်လိုက် မှုကိုသာတိုက်၏။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်စကားပြောကြ၏။ ပြောစရာပြဿနာမပေါ်ပေါက်က အေးအေးနေကြ၏။ အမှန်ပင် လေးစားထိုက်သူများကို ရွှေမောင်တွေ့ဖူးခဲ့ရ၏။ သို့ရာတွင် ဒုက္ခပေးသောသူများမှာ ရိုးသားစွာပြောရရင် လူသိုက်များ ဖြစ်ရာ ရွှေမောင်နှင့် ခွေးနှင့်ကြောင်ဖြစ်နေကြလေသည်။ ။

သို့နှင့် ထောင်တွင်း၌ လိမ်မာသောသူများ သည် သူနှင့်အစေးမကပ်။ လူမိုက်အခေါ်ခံရသူများ နှင့်သာ တရုန်းရုန်းရှိကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် အကျဉ်းသားများ တို့ နှင့် ဝိုင်းအုံပြောနေရင်း လူမိုက်များ စကားတွင် ထုတ်ပြီး၊

ဓားပြီးဆေးအကြောင်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ကြားဖူးကြုံဖူးသည် ကို ဗာရာဏသီချဲ့နေကြရာ တစ်ဦးသောအကျဉ်းသားက ရွှေမောင်အား လူအကဲခတ်၍ ပြောလိုက်၏။

“သခင်...ဓားပြီးတုတ်ပြီးဆေး ထိုးထားဖို့ ကောင်းတယ်။ သခင်က သိပ်စိတ်မြန်တာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်လိုချင်တာ။ ကျွန်တော်လည်း တွေ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ထောင်မှူးကိုဘသော်ဆိုတာ လက်ဖျားခါရအောင် ပြီးတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ကျတော့ အိပ်ရာကမထ

နိုင်တာ တစ်ခုသာရှိတယ်”

အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကြလေသည်။ ။

“ဘာပြုလို့ လဲသခင်”

“ဘာပြုဆို ကွဲသာမကွဲတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆန်အိတ်ဖြစ်နေတာလား။”

အကျဉ်းသားများ ဆက်လက်ရယ်ကြပြန်သည်။ ။

“ဒါဟာ ဆရာမကောင်းလို့ ဘဲ”

တစ်ဦးက မှတ်ချက်ချ၏။

“ဆရာမကောင်းဆို သူ့ဆရာက အကျဉ်းသားပဲ။ အကျဉ်းသားများ ဘယ်တုန်းကကောင်းလို့ လဲဗျ”

ဟု ရွှေမောင်ကပြောလိုက်ရာ အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးနှင့်ပွဲကျကုန်၏။

“ဒါပေမဲ့ မကွဲတာဘဲ တော်လှပြီ။ အိမ်ရောက်မှ သေချင်သေပါစေ။ ထောင်ထဲမယ် ဘယ်သူတတ်သလဲ ပြောစမ်းပါ”

ရွှေမောင်က ကာယသိဒ္ဓါဆေးကို တောင်း လိုက်လေသည်။ ။ ထိုစဉ်အကျဉ်းသားတစ်ဦးက...

“သခင်နဲ့လေးဆီမှာ ရှိတယ်။ သခင်တောင်းရင်ရမယ်”

“ဟေ...ဟုတ်လား။ သွားခေါ်စမ်း၊ သွားခေါ်စမ်း”

နဲ့လေးဆိုသူမှာ နဲ့ဆရာ ဖြစ်၏။ သူ၏ အမည်ရင်းမဟုတ်ပေ။ နဲ့လေးသည် ဦးဖိုးစိန်ကြီးဇာတ်အဖွဲ့၌ လက်ထောက်နဲ့ဆရာလုပ်ခဲ့သည် ဟု ဆိုကြ၏။ နဲ့လည်း တကယ်ပင်ကောင်းလှသူဖြစ်သည်။ ။ တနင်္ဂနွေ

ထောင်ပိတ်ရက်များ တွင် နဲ့လေး၏ ဝါးပလွေသံ၊ အကျဉ်းသားဆိုင်းဆရာတို့ ၏ ပါးစပ်ဆိုင်းသံ၊ ဇာတ်မင်းသားတစ်ဦး၏ ခါးတောင်းမြှောင်အောင်ကျိုက်ပြီး ကနေသော ဘရုတ်ဘရက်ဆူသံပူသံမှာ ရွှေမောင်၏ အလုပ်ရုံ၌ ပျော်စရာကောင်းလှပေသည် ။ နဲ့လေးသည် ဓားခုတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျနေသူ ဖြစ်၏။

နဲ့လေးရောက်လာသောအခါ အကျဉ်းသားများက ဝိုင်းတွန်းပေးကြ၍ သူ့ခမျာသည် လက်မောင်းတွင် ချည်ထားသော ပုတီးစေ့နှင့် ကြေးပြားကလေးတစ်ခုတွဲထားသော ကိုယ်ခံလက်ဖွဲ့ကို ချွတ်ပေးရှာလေသည် ။

“နေဦးဗျ...ကိုနဲ့လေး၊ ဒါ...တကယ်လား”

“သခင်မယုံရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်ကြည့်လေ”

“အလဲ့...တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား။ ကျွန်တော် တကယ်စမ်းမှာ ဗျ”

“စိတ်ကြိုက်လုပ်ပါသခင်”

“ကောင်းပြီ။ အခုသွားစမ်းမယ်”

ရွှေမောင်သည် ရွှေထုပ်ကိုကောက်ရသူပမာ အိမ်သို့ပြေးလေ၏။ ခြံစည်းရိုးတွင် လက်ဖွဲ့ကိုချိတ်ပြီး ရွှေမောင်ကဲ့သို့ ခပ်ရူးရူးတပည့်နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် မိမိခြောက်လုံးပြူးနှင့် စမ်းလေတော့သည် ။

ရွှေမောင် တစ်ချက်ဆွဲလိုက်၏။ ခြောက်လုံးပြူးသည် ဒိုင်းခနဲ မမြည်ချပ်ခနဲသာမြည်သည် ။ (Misfire) ကျည်ဆန်မထွက်။

ရွှေမောင် မျက်လုံးပြူးချေပြီ။ ရွှေမောင်သည် ကျည်ဆန်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်ဟု ထုတ်ကြည့်မိ၏။ ရွှေမောင်၏ ကျည်ဆန်များမှာ မပစ်ဘဲကြာ၍ ယမ်းတောင့်များ ဟောင်းနေကြလေသည် ။

ခြောက်လုံးပြူးထမ်းပြီး လျှောက်နေရသည် မှာ လည်း အမှန်ဒုက္ခကြီး ပေသည်။ ပစ်စရာလည်း နေရာမရှိ။ လူကိုပစ်မိပါကလည်း အမှုအခင်း အမှန်ဖြစ်ရပေမည်။

စိတ်ဆိုးပြီး ပျဉ်းကတိုးတုတ်နှင့်တီးလိုက်၍ သေလုမြောပါးဖြစ် သောအမှုသည် သေနတ်နှင့်ပစ်၍ လူကိုပင်မထိသောပြစ်မှုထက် များစွာသက်သာခွင့်ရှိ၏။ အားရပါးရလည်း ကြိုက်သလို ခေါင်းဆိုခေါင်း၊ ခြေဆိုခြေ တီးနိုင်၏။ သေနတ်မှာ အစိုးမရ။ ခြေမျက်စေ့ပစ်သည့်တိုင် အသည်းအုံ့ကိုထိ၍ လူသတ်မှုဖြစ်နိုင်သည်။ မထိဘဲနှင့်ပင် ပစ်ရုံနှင့် လူသတ်ရန်ကြံစည်မှုဖြစ်နိုင်ရာ ဟန်ရေးပြသူခပ်များများ သည် အချောင်ထောင်ကျနေကြသည် ကို တွေ့ရ၏။

ဟော...အခု ရွှေမောင်မှာ အရေးကျက ကျည်ဆန်မထွက်တော့ပေ။ ယမ်းတောင့်ဘဲမကောင်းသလား၊ တကယ်ဘဲ လက်ဖွဲ့ကောင်းသလား။ ရွှေမောင်သည် မတင်မကျနှင့် တစ်ချက်မိုးပေါ်ထောင်ပစ်လိုက်သည်။ ‘ဒိုင်း’ ခနဲအသံမှာ ဟီးသွားလေသည်။

“ဟာ...ဆရာ၊ တကယ်စွမ်းတာဆရာ”

တပည့်များ ထုခုပ်ကြပြန်သည်။

“ဆရာ...ဒီလက်ဖွဲ့လေး တစ်ညငှားပါဆရာ”

ဟု တပည့်တစ်ယောက်က ဈေးဦးပေါက်လုပ်ပြန်ရာ...

“ဟေ့ကောင်...အေးအေးနေပါဦးကွ”

ဟု အော်ပြီး ဆက်မပစ်တော့ဘဲ လက်ဖွဲ့ကလေးကို သေချာစွာယူကြည့်မိ၏။ လက်ဖွဲ့မှာ စိတ်ပုတီးလုံးနှင့် ကြေးပြားလေးတစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကြေးပြားမှာ ကြက်ခြေခတ်လုပ်ထားပြီး အင်းလိုလိုစာ

လုံးမဝီသပါ၍ ရွှေမောင်မှာ မယုံရအခက်ယုံရအခက် ဖြစ်နေလေသည်။
ထိုစဉ် အပြင်လုပ်အကျဉ်းသမားများကို စောင့်ကြပ်နေသော သေနတ်ထမ်းဝါဒါကို မြင်ရ၍ ရွှေမောင်သည် လက်ဖွဲ့ကိုဆုပ်ပြီး ဝါဒါဆီသို့ ရိုင်ဖယ်နှင့်ပစ်ရန် ယူသွားလေသည်။

ရွှေမောင်သည် လမ်းသွားရင်း လက်ကအငြိမ်မနေဘဲ ပုတီးကို ဆွဲကြည့်ရာ ကြေးပြားသည် ပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ သို့နှင့် လက်တွင် ဆုပ်ပြီး ဝါဒါဆီသို့အရောက်သွားကာ ဝါဒါထံမှ အီတလီလုပ်ရိုင်ဖယ်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခိုင်းခနဲမြည်ဟီးသွားတော့၏။ လက်ဖွဲ့နှင့်ကြေးပြားလည်း မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ပြီတကား။

(၄)

ရွှေမောင်ပြောပြ၍ အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကြလေသည်။
လက်ဖွဲ့ရှင်နှံလေးက...

“သခင်က ကြိုးကိုဖြတ်ပစ်တာကိုး”

ဟု ဆို၏။

“လာလာချည်သေးတယ် နဲ့လေးရာ”

ဟု အကျဉ်းသားလူကြီးတစ်ဦးက ဝင်ပြောပြီး...

“မင်း လက်ဖွဲ့ကြိုးမပြတ်ရင်တော့ တကယ်ခဲပြားလိမ့်မယ်ထင်တယ်

”

ဟု ဝင်ပြောရာ နဲ့လေးက။

“ခဲပြားတင်မကဘူး မီးကိုမကူးဘူးဗျ”

ဟု အားကျမခံပြောလိုက်၏။ အကျဉ်းသားလူကြီးသည် တဟဲဟဲရယ်ပြီး...

“ငါပြောတဲ့ ခဲပြားဆိုတာ ခါးပြတာကိုပြောတာကွ။ ထောင်မှူးကံကောင်းလို့ မသေတာ”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ အကျဉ်းသားများ နှင့်ရွှေမောင်ပါ တဟားဟားရယ်ကြရသည် ။ သို့နှင့် စိတ်ဆိုးသွားသော ကာယကံရှင်နဲ့ လေးက မအေနှင့် တုတ်လိုက်၍ ထပ်မံပြီး ပွဲကျကုန်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ကာယသိဒ္ဓိအကြောင်းကို တစ္ဆေပုံပြင်ကဲ့သို့ စကြပြန်သည် ။

“ကျွန်တော်မိတ်ဆွေထောင်မှူးကတော့ တကယ်စွမ်းတာ။ ခင်ဗျားတို့ အကျဉ်းသားတစ်ထောင်ကျော်ဟာ ဦးခေါင်းတစ်ရာ ပညာတစ်ခုတတ်တော့တတ်ကြမှာ ပဲ။ မပေးချင်ကြလို့ သာရှိမယ်”

ရွှေမောင်ကလုပ်ပြန်ရာ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ဤသို့ပြောပြန်သည် ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်တွေ့ပဲ။ ကျွန်တော်ဖျာပုံဂတ်မယ် အဖမ်းချုပ်ခံရတော့ ရှမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို ဂျပန်တွေဖမ်းလာပြီး ဂတ်လှေကားမယ် ပက်လက်လှန်ထားပြီး လှံစွပ်နဲ့ ထိုးတာ လှံစွပ်ကောက်သွားတယ် သခင်”

“ဟယ်...တယ်ဟုတ်ပါလား”

အားလုံးက အော်လိုက်ကြ၏။

“ဒါတောင်ဘယ်ကမလဲ။ ဂျပန်က ဒီလောက်တောင်စွမ်းတဲ့ လူကို အသေသတ်မယ်ဆိုပြီး အဘိုးကြီးကိုလှဲထားပြီး ငါးမန်းစွယ်လွှနဲ့ ခါးငါးပိုင်းကိုဖြတ်တာတောင်မရဘူး”

“ဟယ်...”

အားလုံး ပါးစပ်ဟ,ကုန်ကြ၏။

“ကျွန်တော်ပြောရင် ယုံပါသခင်။ ဒါနဲ့ ဂျပန်တွေ ကောက်ရိုးမီးပုံထဲပစ်ထည့်လိုက်တာ ခြေသလုံးမွေးတောင်မလောင်ဘူး”

“ဟောဗျာ...အံ့ရော၊ အံ့ရော”

ရွှေမောင်က အော်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားဥစ္စာ လူမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ကြေးရပ်အဘိုးကြီးများ လားဗျ”

အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကုန်ကြသည် ။

“ကဲ...သခင်မယုံရင် ကျွန်တော် ကာယကံရှင်ကိုသွားခေါ်မယ်။ ဂျပန်က ဒီလိုလူ ကမ္ဘာမှာ မရှိဘူးဆိုပြီး ထောင်ချလိုက်တာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ဒီထောင်ကိုပို့လိုက်တာပဲ”

အားလုံး မျက်လုံးပြူးကုန်ကြပေပြီ။ ပြောသူသည် အပြောမဟုတ်ကာယကံရှင်ကိုပါ အခုသွားခေါ်မည်ဟု ပြောလေရာ မည်သူသည် ငြင်းဝံ့ပါအံ့နည်း။ သို့နှင့် ကာယသိဒ္ဓိအားကိုးရက ဆတက်ထမ်းပိုးမိုက်ချင်သူ ရွှေမောင်သည် မြန်မြန်သွားခေါ်ရန် လွှတ် လိုက်လေသည် ။

ကာယကံရှင်အဘိုးကြီးသည် ခဏချင်းရောက်လာ၏။ သူ၏ အသက်မှာ ၇၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည် ။ အဘိုးကြီးအား ရွှေမောင်သတိမထားမိခဲ့ပေ။ အသက်ကြီးလွန်း၍ တိုက်တန်းချောင်ကျသောနေရာ၌

တံမြက်လှည်းအလုပ် လုပ်နေသူ ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီးသည် မေးတစ်ခွန်း ခေါ်တစ်ခွန်း လူမျိုးဖြစ်သည် ။ အသက်ကြီးသော်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဖျတ်လတ်ဟန်ရှိ၏။ သူ၏ အမည်မှာ ဆန်ပန်းဖြစ်လေသည် ။ ရွှေမောင်၏ ရုံးခန်းတွင် အကျဉ်းသားများ အုံနေကြ၏။ အကျဉ်းသားတစ်ဦးက...

“ဒီအဘိုးကြီး ခေါင်းရိတ်ရင် ဆံပင်ကို အလိုက်သင့်ရိုးရိုးမရိတ်ဘူး။ အပေါ်ကို အဆန်ရိတ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ခန့်မလဲ သိပ်နာတာ”

ဟု ပြောသံကိုကြားရ၏။ အဘိုးကြီးတစ်ကိုယ်လုံးလည်း အပ်ချစရာ မရှိအောင် ဆေးမှ င်ရည်ထိုးထားသည် ကို တွေ့ရလေသည် ။

“ကဲ...ဦးဆန်ပန်း၊ ကာယသိဒ္ဓိပြီးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

ရွှေမောင်က မေးလိုက်၏။ အကျဉ်းသားများ
ဝိုင်းအုံနားထောင်နေကြလေသည် ။

“ဟုတ်ပါတယ်...ထောင်မှူး။ ဒါပေမဲ့ အသက်ကြီးပါပြီ။ အရင်လို စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ် မပါဘူး”

“ဦးဆန်ပန်းကို ဂျပန်ကလုပ်တာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်။ အခုတော့ သွေးအန်နေတယ်”

“ဦးဆန်ပန်းကိုယ်တိုင်တတ်လာတာလား၊ သူများ လုပ်ပေးတာလား”

“ကိုယ်တိုင်တတ်တယ်”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပေးပါဦး”

“မလုပ်ပါနဲ့ သခင်လေး၊ မကောင်းပါဘူး။ စားဆေးဟာ သားသမီးမရတော့ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ...ပေးစမ်းပါ။ ဦးဆန်ပန်း အခုပြီးသေးလား”

“ထောင်ထဲတော့ မပြောတတ်ဘူး”

“ဟင်...ထောင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ထောင်တို့ ၊ ဂါတ်တို့ ဟာ ဆောက်ကတည်းက အင်္ဂလိပ်ဟာ ယတြာအမျိုးမျိုးနဲ့ မကောင်းအောင်လုပ်ထားတယ်လို့ လူကြီးတွေပြောတယ်”

ဦးဆန်ပန်း၏ စကားသည် ဆန်းလှပေသည် ။ ရှေးလူများ ယိုးစွပ်သည် မှာ ခေတ်အလိုက် မဟုတ်ဘူး ဟု ပြောရန်လည်း ခက်လှသည် ။ ခေတ်သည် အလွန်ခက်သည် ။ ဦးဆန်ပန်း (၂၀) ရွယ်က ယနေ့မှ ရေသော် လွန်ခဲ့သည့်နှစ် (၇၀) က ဂါထာမန္တရား၊ အင်းအိုင်၊ လက်ဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်လျှင် ယခုခေတ်လူများက ရယ်ကြပေမည်။

ထိုနည်းတူစွာ လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် ၇၀ လောက်က လူအများ တို့ သည် ကောင်းကင်၌ ပျံကြလိမ့်မည်။ မိုင်ပေါင်းများစွာက သီချင်းဆိုသံကို မိမိအိမ်မှ အချိန်မရွေးနားထောင်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်းပြုကြလိမ့်မည်ဟု ရှေးလူများကိုပြောက ရယ်လွန်း၍ အူတက်ပြီး သေကုန်ကြမည်သာဖြစ်သည် ။

“ကဲ...ဦးဆန်ပန်း၊ ပြီးမပြီးသိရအောင် လုပ်ကြည့်ရအောင်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“လုပ်ချင်လည်း လုပ်ကြည့်ပါလေ”

အဘိုးကြီးသည် ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေလေသည် ။

ရွှေမောင်သည် ကိုယ်တိုင်ထပြီး စမ်းချင်နေ၏။ သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးမှာ အသက်ကြီးလှပေပြီ။ မတော်တဆ မပြီးဘဲ သေမည်၊ နာမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်မိ၏။ သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးပုံပန်းနှင့် စကားပြောပုံကိုထောက်ကာ လွှနှင့်အတိုက်ခံလောက်အောင် မပြီးစေကာမူ ပညာခံတော့ရှိမည်ဟု ရွှေမောင်က ယုံကြည်သွားလေသည် ။ သူများ ပြောတိုင်း မယုံခြင်းလည်း လူမိုက်မဟုတ်ပါလော။

“ကဲ...လုပ်လည်း မနေတော့ပါဘူးလေ။ အဘိုးကြီး အသက်ကြီးလှမှပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ လိမ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ခံလေးပေးစမ်းပါ”

ဦးဆန်ပန်းသည် ပထမသော် မကောင်းပါဘူး။ ဒီဟာတွေက လူကို ဒုက္ခပေးလှပါတယ်။ ဦးချိုရှိသောသတ္တဝါသည် ဦးချိုကို အားကိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်သည် စသည် ဖြင့် ပြောနေလေသည် ။ အတန်တန်တောင်းပန် ‘ဝက်စွယ်ဂင်းပိတ်’ လိုက်ရှာပါ။ ရရင်ပွဲပေးပြီးလုပ်ပေးမည်ဟု ကတိပေးတော့၏။

ဝက်စွယ်ဂင်းပိတ်မှာ ရွှေမောင်အတွက် အလွန်လွယ်ကူသွား၏။ အကြောင်းမှာ ရွှေမောင်သည် ယောက္ခမ၏ အမြတ်တနိုးထားသော ဝက်စွယ်ဂင်းပိတ်သေတ္တာကိုဖွင့်၍ အောင်မြင်စွာ ခိုးလာနိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် အလုပ်စတော့သည် ။ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးဈေးကြီးသော ဂျပန်ခေတ်တွင် အစိတ်သုံးဆယ်ဖိုးမျှ ထောင်ထဲသို့သွင်းခဲ့လေသည် ။

ဝက်စွယ်ကို ဦးဆန်ပန်းလက်သို့ အပ်လိုက်ရာ ဆန်စေ့သာသာခန့် ဝက်ကုံးကလေးနှစ်ကောင်ထုထားသည် ကို တွေ့ရ၍ လက်ကျန်ဝက်စွယ်ကို ယောက္ခမမသိအောင် လက်ရာမပျက်ထားရပြန်သည် ။ ငှက်ပျောပွဲ၊ အုန်းပွဲများမှာ ရွှေမောင်ရုံးခန်း၌ နတ်ကန္ဓာပေးရာကျနေသည် ။

ဦးဆန်ပန်းသည် သုံးရက်မျှ မန်းမှုတ်နေ၏။ အကျဉ်းသားများ ဟိုက ဒီက ပြုတစ်ပြုတစ်နှင့် လာကြည့်ကြသည် ။ ရွှေမောင်လူမိုက်က လာကြည့်သူများအား အဖျက်အဆီးကောင်တွေ ထောင်ပိုင်၊ ထောင်မှူးကြီးတို့ အား သွားရောက်သတင်းပေးမည်လားဟု စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ သတင်းပေးခြင်းမရှိ၍ ဝက်ကုံးကလေးနှစ်ကောင်ကို ကိုယ်ခန္ဓာတွင် သွင်းရန် အခြေသို့ရောက်လာခဲ့၏။ ကိစ္စဝိစ္စ အကုန်ပြီးသောအခါ ဦးဆန်ပန်းက ...

“ကဲ...ဝက်သွင်းရအောင်”

ဟု ပြောလေသည် ။

“ကဲ...သွင်းလေ။ ကျွန်တော် ဒီဝက်ရုပ်ကလေးကို မျိုပစ်ရမလား”

ဟု ရွှေမောင်က မေးလိုက်၏။

“မမျိုရပါဘူး။ ဘယ်လက်မောင်း၊ ညာဘက်မောင်းက သွင်းရမယ်”

“ဟင်...ဘယ်လိုသွင်းရမလဲ”

“ဆောက်နဲ့ ဒီအတိုင်းဖောက်ရမှာ ပဲ”

ဝက်ကုံးရုပ်သည် ဆန်စေ့နှစ်စေ့စာမျှကြီးရာ လက်မောင်းအသားကောင်းကို ဆောက်နှင့်ဖောက်မည့် အရေးမှာ ကာယသိဒ္ဓိလိုချင်သူ ရွှေမောင်လူမိုက်အား မဲ့သွားစေတော့၏။ သို့ရာတွင် လူမိုက်မှာ လူမိုက်သာ ဖြစ်သည် ။ သူသည် ဘာကိုမျှမတွေးဘဲ...

“ကဲ...ကြိုက်တဲ့ နေရာကို ဖောက်တော့”

ဟု လက်မောင်းကို ထိုးပေးလိုက်၏။ ဦးဆန်ပန်းသည် လက်မောင်းကြွက်သားအရေကိုဆွဲပြီး တစ်မူးလုံးသွားဆောက်နှင့် ထုတ်ချင်းဖောက်

ထိုးသွင်းလိုက်ရာ သွေးများ ဒလဟောကျလာ၍ တပည့်ကျော်အကျဉ်း သားများ မျက်လုံးဝိုင်းကုန်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဦးဆန်ပန်းသည် သွေးမထွက်ရန် မန်းမှုတ်ပြီး လက်ဝါးနှင့်သပ်လိုက်၍ သွေးသည် အံ့ဩဖွယ် ချက်ချင်းရပ်သွားလေသည် ။

ထို့နောက် သူသည် ဝက်စွယ်ဂင်းပိတ်ဖြင့်ထုထားသော ဝက်ကုံးရုပ်ကို အပေါက်မှ ထိုးသွင်းပြီး မန်းမှုတ်ပြန်သည် ။ ညာလက်ပြီးသွား၍ ဘယ်လက်မောင်းကို ပထမနည်းအတိုင်းလုပ်ပြီး မန်းမှုတ်ရာ ကိစ္စသည် ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်သွား၏။

“သခင်...ဒီဝက်ကုံးလေးဟာ အောင်မြင်ရင်တော့ ပြန်မထွက်ဖူး။ မအောင်မြင်ရင်တော့ ပြန်ထွက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...။ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့”

ရွှေမောင် တုတ်ပြီး၊ ဓားပြီးဆေးထိုးသည် မှာ အောင်မြင်သည် မအောင်မြင်သည် မသိရသော်လည်း အကျဉ်းသားများ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီး ဝကုန်ကြသည် မှာ လက်တွေ့ဖြစ်လေသည် ။ ပလုတ်ပလောင်းနှင့် လုစားကြကုန်၍ ကာယသိဒ္ဓိဆရာရွှေမောင်က ရန်ပွဲကို ထိန်းလိုက်ရသေး၏။

ထူးဆန်းသည် မှာ တစ်မူးပြားဆောက်နှင့် ဒိုးယိုးပေါက်ထိုးထားသော လက်မောင်းသားများ သည် နာခြင်း၊ ယောင်ခြင်း၊ ပြည်တည်ခြင်း မရှိပေ။ အနာမှာ သုံးရက်နှင့်ကျက်သွား၍ အတော်ဝမ်းမြောက်နေစဉ် ဘယ်ဘက်အနာဝမှာ ယားကျိကျိတွေ့ရ၍ စာရေးရင်းကုတ်မိရာ ဝက်ကုံးလေးတစ်ကောင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်လာတော့သည် ။ ပြန်သွင်း၍ လည်း မရတော့ပေ။ ဦးဆန်ပန်းအားခေါ်ပြရာ ပထမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သောမျက်နှာကိုပြပြီး...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တစ်ကောင်ကျန်သေးတာပဲ။ နှစ်ကောင်ဆိုတော့ သာကောင်းတာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး စကားမပြောဘဲ ထိုင်နေတော့သည် ။ ရွှေမောင်က စိတ်ကောင်းအောင်ပြောတာဖြစ်ရမည်ဟု တွေးပြီး အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည် ။ သို့ရာတွင် ဝက်တစ်ကောင်ထွက်သွားသောကိစ္စကို ဦးဆန်ပန်းမှ တစ်ပါး မည်သူမျှ မသိကြပေ။

သို့နှင့် တစ်ထောင်လုံးက ထောင်မှူးဦးရွှေမောင်တစ်ယောက် ကာယသိဒ္ဓိပြီးသတဲ့ ဟူသောစကားသည် ထောင်တွင်း၌ တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့နေတော့သည် ။ လူ့စကားသည် ‘ဒီလမ်းတွင် ခလုတ်တိုက်က ဟိုလမ်းတွင် ဖားပြုတ်ကိုက်သည် ဟု ဖြစ်၏။ နောက်တစ်လမ်းရောက်က တရုတ်ရိုက်သတဲ့’ ဟု ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်တုံလော။

*